

Ukryta historia werseku czterdziestego – numer trzydziesty drugi

Ezechiel — Numer Trzynasty

Jeff Pippenger

2026-10-02

Przesłaniem ostrzegawczym w księdze Ezechiela jest „znak oblężenia”. Gdy oblężenie się rozpoczęło, umarła żona Ezechiela, a Ezechielowi nakazano, by nie opłakiwał jej śmierci. Jej śmierć, wraz z tym, że nie opłakiwał jej śmierci, symbolizowała oblężenie i nadciągające zniszczenie Jerozolimy. Jego czyny oraz jej śmierć stanowią znak ostrzegawczy, będący typem przyszłego znaku ostrzegawczego przedstawionego przez Jezusa jako „ohyda spustoszenia”.

Gdy więc ujrzycie obrzydliwość spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, stojącą na miejscu świętym — kto czyta, niech rozumie. Mateusz 24:15.

Kiedy rzymskie sztandary zostały ustawione wewnątrz obrębu świątyni, chrześcijanie w Jerozolimie mieli uciekać z miasta. Dwaj świadkowie znaku zniszczenia Jerozolimy podkreślają wagę rozpoznania „znaku” przed rozpoczęciem oblężenia, a natchnienie dalej wskazuje, że ci dwaj świadkowie znajdują swe „bardziej bezpośrednie zastosowanie” w dniach ostatecznych. Mówiąc o ostrzeżeniu Chrystusa dotyczącym zniszczenia Jerozolimy w powiązaniu z Ezechielem i Janem znajdującymi się w wizji świątyni, Siostra White napisała:

„Choć proroctwa te częściowo wypełniły się przy zburzeniu Jerozolimy, mają one bardziej bezpośrednie zastosowanie do dni ostatecznych.”

„Stoimy na progu wielkich i uroczystych wydarzeń. Proroctwo szybko się wypełnia. Pan jest u drzwi. Wkrótce otworzy się przed nami okres przejmującego znaczenia dla wszystkich żyjących. Spory minionych czasów zostaną wznowione; pojawią się nowe spory. Sceny, które mają się rozegrać w naszym świecie, nie są jeszcze nawet wyśnione.” Testimonies, tom 5, s. 753.

W rozdziale czwartym Ezechiel otrzymał polecenie odegrania przypowieści, która podkreślała „znak oblężenia”. Ezechiel odegrał w swojej księdze przypowieść pięciokrotnie, lecz jego bracia nie chcieli jej dostrzec. Ezechiel przemawiał do swoich braci pięć razy, a oni odmówili słuchania. Jego odegrane przypowieści i poselstwa ilustrują pięcioraką klasę głupich panien, które odmawiają przyjęcia wzrostu „poznania” związanego z jego przypowieściami i słowami. Słowa te i przypowieści były bezpośrednio związane ze zburzeniem Jerozolimy, które ma „bardziej bezpośrednie zastosowanie do dni ostatecznych”.

Ty zaś, synu człowieczy, weź sobie cegłę, połóż ją przed sobą i wyrój na niej miasto, to jest Jeruzalem. I oblegaj je, i wznies przeciw niemu warownię, i usyp przeciw niemu wał; rozłóż też obóz przeciw niemu i ustaw dokoła tarany. Weź sobie nadto żelazną patelnię i postaw ją jako żelazny mur między sobą a miastem; zwróć ku niemu swoje oblicze, a będzie oblegane, i

ty będziesz je oblegał. To będzie znakiem dla domu Izraela.

Położ się także na swoim lewym boku i złóż na nim nieprawość domu Izraela; przez liczbę dni, przez które będziesz na nim leżał, będziesz nosił ich nieprawość. Albowiem złożyłem na ciebie lata ich nieprawości według liczby dni, trzysta dziewięćdziesiąt dni; tak będziesz nosił nieprawość domu Izraela. A gdy je wypełnisz, połóż się znowu na swoim prawym boku i będziesz nosił nieprawość domu Judy przez czterdzieści dni: wyznaczyłem ci każdy dzień za rok. Dlatego zwrócisz swoje oblicze ku oblężeniu Jeruzalemu, a twoje ramię będzie obnażone, i będziesz prorokował przeciwko niemu. A oto nałożę na ciebie więzy i nie będziesz mógł obrócić się z jednego boku na drugi, aż dopełnisz dni swego oblężenia. Ezechiel 4:1–8.

Znak

Słowo „znak” występuje w księdze Ezechiela dziewięć razy. W rozdziale czwartym oblężenie Jerozolimy jest „znakiem” dla domu Izraela. W rozdziale dwunastym Ezechiel jest ponownie „znakiem”, wskazującym na oblężenie i zburzenie Jerozolimy.

Synu człowieczy, mieszkasz pośród domu przekornego, który ma oczy, aby widzieć, a nie widzi; ma uszy, aby słyszeć, a nie słyszy, gdyż jest domem przekornym. Dlatego ty, synu człowieczy, przygotuj sobie rzeczy na przesiedlenie i przesiedl się za dnia na ich oczach; przesiedlisz się ze swego miejsca na inne miejsce na ich oczach: może to rozważą, choć są domem przekornym. Potem wyniesiesz za dnia na ich oczach swoje rzeczy, jak rzeczy na przesiedlenie; a wieczorem wyjdiesz na ich oczach, jak wychodzą ci, których wyprowadza się do niewoli. Na ich oczach przebij się przez mur i wynieś je przez niego. Na ich oczach włożysz je sobie na ramiona i wyniesiesz o zmierzchu; zakryjesz swoją twarz, abyś nie widział ziemi, bo ustanowiłem cię znakiem dla domu Izraela. Ezechiel 12:2–6.

Gdy zbuntowany dom ujrzał odegraną przypowieść, nie wiedział, co ona oznacza, więc poprosił Ezechiela, aby ją wyjaśnił.

Synu człowieczy, czyż dom Izraela, dom buntowniczy, nie powiedział do ciebie: Co czynisz? Powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: To brzemień dotyczy księcia w Jeruzalemie i całego domu Izraela, który jest pośród nich. Powiedz: Ja jestem waszym znakiem; jak uczyniłem, tak będzie uczynione im: pójdą na wygnanie i do niewoli. Ezechiela 12,9–11.

Oblężenie Jerozolimy jest znakiem dla ludu Bożego w dniach ostatecznych.

„Każdy z dawnych proroków przemawiał mniej dla swoich czasów niż dla naszych, tak że ich prorokowanie zachowuje moc dla nas. „A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków”. 1 Koryntian 10:11. „Im to zostało objawione, że nie sobie samym, lecz nam usługiwali tym, co wam teraz zwiastowali ci, którzy wam głosili ewangelię przez Ducha Świętego zesłanego z nieba; w te rzeczy pragną wejrzeć aniołowie”. 1 Piotra 1:12....”

„Biblia zgromadziła i związała razem swoje skarby dla tego ostatniego pokolenia. Wszystkie wielkie wydarzenia i uroczyste sprawy historii Starego Testamentu powtarzały się i powtarzają się w kościele w tych ostatnich dniach.” Selected Messages, księga 3, 338, 339.

Tego samego dnia

Ezechiel w odgrywanej przypowieści o „oblężeniu i zburzeniu Jerozolimy” jest znakiem dla ludu Bożego w dniach ostatecznych.

I znowu, w dziewiątym roku, w dziesiątym miesiącu, dziesiątego dnia miesiąca, doszło mnie słowo Pana tej treści: Synu człowieczy, zapisz sobie nazwę tego dnia, właśnie tego samego dnia: król babiloński tego samego dnia wystąpił przeciwko Jerozolimie.

I wypowiedz podobieństwo do domu buntowniczego, i powiedz do nich: Tak mówi Pan Bóg: Nastaw kocioł, nastaw go, a także nalej do niego wody. Zbierz do niego jego kawałki, wszelki dobry kawałek, udo i łopatkę; napełnij go wyborowymi kośćmi. Weź to, co najlepsze z trzody, i rozpal także pod nim kości, i spraw, by dobrze zawrzał, i niech się w nim wygotują jego kości. Dlatego tak mówi Pan Bóg: Biada miastu krwawemu, kotłowi, którego szumowina jest w nim i którego szumowina z niego nie zesła! Wyciągaj z niego kawałek po kawałku; niech na niego nie padnie żaden los. Bo jej krew jest pośród niej; położyła ją na nagiej skale; nie wylała jej na ziemię, aby ją przykryć prochem; Aby wzbudzić zapalczywość ku wywarceniu pomsty, położyłem jej krew na nagiej skale, aby nie została przykryta.

Dlatego tak mówi Pan Bóg: Biada krwawemu miastu! I Ja uczynię stos ognia wielkim. Nagromadź dREW, rozpal ogień, ugotuj mięso, dobrze je przypraw, a kości niech się spalą. Potem postaw ją pustą na jej węglach, aby jej miedź się rozgrzała i rozżarzyła, aby jej nieczystość w niej się roztopiła, aby jej szumowiny zostały strawione. Utrudziła się kłamstwami, a jej wielkie szumowiny nie wyszły z niej; jej szumowiny będą w ogniu. W twojej nieczystości jest rozpusta; ponieważ oczyszczałem cię, a nie zostałeś oczyszczona, nie będziesz już więcej oczyszczona ze swej nieczystości, aż sprawię, że spocznie na tobie moja zapalczywość. Ja, Pan, powiedziałem to: stanie się to i uczynię to; nie cofnę się ani nie oszczędzę, ani nie pożałuję; według twoich dróg i według twoich czynów będą cię sądzić — mówi Pan Bóg.

I doszło mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, oto Ja jednym ciosem odbieram ci rozkosz twoich oczu; lecz nie będziesz lamentował ani płakał, ani łzy twoje nie popłyną. Wzdychaj w milczeniu, nie czynź żałoby po umarłym; zawiąż swój zawój na głowie i włóż obuwie na swoje nogi, i nie zasłaniaj warg, i nie jedz chleba ludzi. I mówiłem do ludu rano; a wieczorem umarła moja żona; i nazajutrz rano uczyniłem, jak mi rozkazano. Wtedy lud powiedział do mnie: Czy nie wyjaśnisz nam, co to dla nas znaczy, że tak czynisz?

Wtedy odpowiedziałem im: Doszło mnie słowo Pana tej treści: Przemów do domu Izraela: Tak mówi Pan Bóg: Oto zbezczeszczę moją świątynię, chlubę waszej mocy, rozkosz waszych oczu i to, nad czym lituje się wasza dusza; a wasi synowie i wasze córki, których pozostawiliście, padną od miecza. I uczynicie tak, jak ja uczyniłem: nie zakryjecie ust ani nie będziecie jeść chleba ludzi. I wasze nakrycia głowy będą na waszych głowach, a wasze obuwie na waszych nogach; nie będziecie lamentować ani płakać, lecz będziecie schnąć z powodu waszych nieprawości i jęczeć jeden przed drugim. Tak Ezechiel będzie wam znakiem: według wszystkiego, co uczynił, wy uczynicie; a gdy to nadejdzie, poznacie, że Ja jestem Pan Bóg. Ezechiel 24:1–24.

Ezechiel jest znakiem, który wskazuje na początkowe oblężenie i ostateczne zniszczenie Jerozolimy, a następnie na niewolę członków laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego.

„Gdy Chrystus spoglądał z wierzchołka Góry Oliwnej, ujrzał taki stan rzeczy istniejący w każdym zborze. Ostrzeżenia odnoszą się do wszystkich, którzy idą śladami ludu Jerozolimy, mającego tak wielkie światło. Lud ten stoi przed nami jako ostrzeżenie. Odrzucając Boże ostrzeżenia w naszych czasach, ludzie powtarzają grzech Jerozolimy. Pan widzi to, czego ludzki czynnik nie dostrzega i nie chce dostrzec — skutek wszystkich ludzkich zamysłów w Battle Creek. Uczynił wszystko, co Bóg mógł uczynić. Rozbłysnął światłem przed oczami ludu, aby ich grzechy nie doszły do granicy, poza którą nie można już odczuć skruchy. Lecz przez długi proces odstępowania od zasad słusznych i sprawiedliwych ludzie doprowadzili się do stanu, w którym światło i prawda, sprawiedliwość i miłosierdzie nie są już rozpoznawane. Taki sposób postępowania stał się częścią samej ich natury”. Testimonies, tom 8, s. 68.

Dwaj Świadkowie Alfy i Omegi

Ezechiel został w sposób nadprzyrodzony uczyniony niemym i oznajmiono mu, że gdy Jerozolima upadnie, znów będzie mógł mówić i że stanie się wówczas „znakiem”. To, że Ezechiel nie opłakiwał śmierci swojej żony, wyznaczało znak alfa na początku oblężenia, a otwarcie ust Ezechiela, gdy Jerozolima upadła, było znakiem omega. Oblężenie aż do zniszczenia zostaje wyznaczone znakiem na początku i na końcu. W obrębie tej samej ilustracji drugie świadectwo znaku alfa i omega zostaje ukazane jako śmierć „pragnienia oczu Ezechiela” jako alfa, a śmierć „pragnienia oczu” ludu jest znakiem omega tego okresu. Okres półtora roku nosi dwa świadectwa alfa i omega. Śmierć żony Ezechiela przedstawiała niewolę i podeptanie zastępu, a śmierć Jerozolimy jako omega przedstawiała podeptanie świątyni.

Tak więc Ezechiel jest wam znakiem: według wszystkiego, co uczynił, tak wy uczynicie; a gdy to nadejdzie, poznacie, że Ja jestem Pan Bóg. Także ty, synu człowieczy, czyż nie stanie się to w dniu, gdy odbiorę im ich siłę, radość ich chwały, pożądanie ich oczu i to, ku czemu zwracają swe myśli, ich synów i ich córki, że ten, który ujdzie w owym dniu, przyjdzie do ciebie, abyś usłyszał to swymi uszami? W owym dniu twoje usta otworzą się przed tym, który uszedł, i będziesz mówił, i nie będziesz już więcej niemy; i będziesz im znakiem, a oni poznają, że Ja jestem Pan. Ezechiel 24:24–27.

Sześć śmierci

Śmierć żony Ezechiela wyznacza początek oblężenia oraz śmierć Jerozolimy, która w sensie proroczym jest oblubienicą Chrystusa, i ilustruje rychło nadchodzące prawo niedzielne, poprzedzone okresem przedstawionym przez oblężenie. Okres oblężenia i zniszczenia są dwoma odrębnymi, choć bezpośrednio powiązanymi, znakami drogi. Oblężenie jest okresem czasu, a zniszczenie jest punktem w czasie. Zniszczeniem jest prawo niedzielne, które poprzedza okres formowania się obrazu bestii. Okres obrazu bestii kończy się znamieniem bestii. Gdy Jezus wskazał znak zniszczenia Jerozolimy w dwudziestym czwartym rozdziale Ewangelii Mateusza, nawiązał również do dnia Noego.

Lecz jak za dni Noego było, tak będzie i z przyjściem Syna Człowieczego. Albowiem jak w dniach przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali, aż do dnia, w którym Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli się, aż przyszedł potop i zabrał ich wszystkich, tak będzie i z przyjściem Syna Człowieczego. Mateusza 24:37–39.

Za dni Noego drzwi łaski zostały zamknięte, typologicznie zapowiadając blisko nadchodzące prawo niedzielne, które również zostało ukazane w typie przez zamknięcie drzwi 22 października 1844 roku. Okres od zgromadzenia obozowego w Exeter w dniach 12–17 sierpnia 1844 roku przedstawia proroczy okres prowadzący do zamkniętych drzwi.

Za dni Noego Noe przedstawiał trzeciego anioła, a trzeci anioł dotarł do zamkniętych drzwi 22 października 1844 roku. Za dni Noego, które według Jezusa miały być jak „przyjście Syna Człowieczego”, trzej aniołowie z czternastego rozdziału Apokalipsy prowadzili do zamkniętych drzwi. William Miller przedstawiał poselstwo pierwszego anioła i był wyobrażony przez Henocha za dni Noego. Juda utożsamia poselstwo Henocha jako paralelę do poselstwa Millera.

A także o nich prorokował Henoch, siódmy po Adamie, mówiąc: Oto Pan idzie z dziesiątkami tysięcy swoich świętych, aby dokonać sądu nad wszystkimi i przekonać wszystkich bezbożnych pośród nich o wszystkich ich bezbożnych czynach, których się bezbożnie dopuścili, oraz o wszystkich twardych słowach, które bezbożni grzesznicy wypowiedzieli przeciwko Niemu. Judy 1:14, 15.

Poselstwo pierwszego anioła Millera ogłosiło „sąd”, jak został on ukazany w typie przez poselstwo Henocha. Początek Henocha jest zaznaczony tym, że był „siódmym od Adama”. Poselstwo Millera rozpoczęło się i zakończyło wraz z nadejściem „siedmiu czasów” przeciwko królestwu północnemu, a czterdzieści sześć lat później trzeci anioł przyszedł 22 października 1844 roku, gdy wypełniło się „siedem czasów” przeciwko królestwu południowemu. Zarówno Henoch, jak i Miller, będący posłańcami godziny sądu, rozpoczęli od wskazania liczby siedem. Okres, który rozpoczął się wraz z Henochem, tym siódmym, zakończył się siedmioma dniami, podczas których zwierzęta wchodziły do arki, aż drzwi zostały w nadprzyrodzony sposób zamknięte. Jezus zawsze ilustruje koniec przez początek.

Henoch zrodził Metuszelacha, który z kolei zrodził Lamecha. Lamech i Metuszelach reprezentują poselstwo drugiego anioła, a także poselstwo wołania o północy. Wołanie o północy trwało aż do zamkniętych drzwi i dlatego jest przedstawione przez Metuszelacha, który umarł w roku potopu. Lamech reprezentował poselstwo drugiego anioła, a Lamech umarł pięć lat przed potopem. Pięć lat od śmierci Lamecha aż do śmierci Metuszelacha, kiedy drzwi zostały zamknięte, typifikowało śmierć oblubienicy Ezechiela, wyznaczając początek okresu, który doprowadził do śmierci oblubienicy Chrystusa, reprezentowanej przez Metuszelacha.

Henoch był typem pierwszego anioła, który przybył w 1798 roku, Lamech był typem drugiego anioła, który przybył 19 kwietnia 1844 roku, a Metuszelach był typem wołania o północy od Exeter aż do zamkniętych drzwi 22 października 1844 roku, których typem był Noe. Pięć lat od śmierci Lamecha aż do śmierci Metuszelacha stanowiło typ półtora roku od 587 p.n.e. do 586 p.n.e. Tych pięć lat od Lamecha do Metuszelacha stanowi typ pięciu lat od 1448 do 1453 roku.

31 października 1448 roku zmarł Jan Paleolog, a jego brat, Konstantyn jedenasty (ostatni Konstantyn), zwrócił się do islamskiej potęgi tureckiej o pozwolenie na objęcie tronu wschodniego Rzymu. Jego poddanie się 27 lipca 1299 roku wypełniło drugie sto pięćdziesiąt lat z dziewiątego rozdziału Apokalipsy, przedstawione w wersecie dziesiątym. Pięć lat po śmierci Jana Paleologa jego brat, Konstantyn jedenasty, zginął na murach Konstantynopola, gdy Mehmed II podbił bizantyjskie cesarstwo wschodniego Rzymu. Mehmed jest tureckim odpowiednikiem imienia Mahomet, tak więc śmierć pierwszego Mahometa w 632 roku, która zapoczątkowała pierwsze proroctwo stu pięćdziesięciu lat z dziewiątego rozdziału Apokalipsy (znajdujące się w wersecie piątym), zakończyła się śmiercią ostatniego Konstantyna z rąk „Mahometa drugiego” osiemset dwadzieścia jeden lat później. Pięć lat przed swoją śmiercią Mahomet przepowiedział upadek Rzymu i dokonał tego Turek imieniem Mahomet drugi.

Konstantyn ostatni, jedenasty, zginął w bitwie o Konstantynopol, wyznaczając w ten sposób pięć lat od śmierci swego brata Jana do własnej śmierci. Owe pięć lat zostało uprzednio ukazane w typie przez pięć lat od śmierci syna, Lamecha, aż do śmierci ojca, Metuszelacha, pięć lat później, gdy zamknęły się drzwi arki. Tak więc śmierć oblubienicy Ezechiela została ukazana w typie przez śmierć Lamecha, a razem dają one świadectwo śmierci Jana Paleologa w 1448 roku. Następująca potem śmierć Metuszelacha odpowiada śmierci oblubienicy Chrystusa oraz zburzeniu Jerozolimy w 586 r. p.n.e., a razem pozostają one w zgodności ze śmiercią Konstantyna jedenastego.

Trzej świadkowie okresu proroczego, który rozpoczyna się i kończy śmiercią, ilustrują okres kształtowania się obrazu bestii, kończący się znamieniem bestii; pozostaje to w zgodzie zarówno z ogłoszeniem wołania o północy w historii millerytów, jak i z kształtowaniem się obrazu bestii, które w naszej obecnej historii kończy się znamieniem bestii. Gdy znamię bestii wypełni się w nadchodzącym wkrótce prawie niedzielnym, prorocze „mówienie” następuje zgodnie z tym, jak Ezechiel mógł „mówić” z własnej woli, gdy Jerozolima została zburzona.

Przemawianie

W ustawie niedzielnej, której typem jest zburzenie Jerozolimy, prorocze przemawianie Stanów Zjednoczonych zostaje naznaczone, gdy fałszywy prorok przemawia jak smok.

I ujrzałem inną bestię wychodzącą z ziemi; miała dwa rogi podobne do baranich, lecz mówiła jak smok. Objawienie 13:11.

Przy prawie niedzielnym Balaam po raz trzeci uderza swoją oślicę, a wówczas oślica przemawia.

I Pan otworzył usta oślicy, i rzekła do Balaama: Cóż ci uczyniłam, że mnie już po raz trzeci uderzyłeś? A Balaam rzekł do oślicy: Ponieważ ze mnie zakpiłaś; oby był miecz w mojej ręce, bo teraz zabiłbym cię. I rzekła oślica do Balaama: Czyż nie jestem twoją oślicą, na której jeździłeś, odkąd należę do ciebie, aż po dziś dzień? Czy miałam zwyczaj tak ci czynić? A on odpowiedział: Nie. Liczb 22:28–30.

Fałszywy prorok przemawia przy prawie niedzielnym, a islam również przemawia przy prawie niedzielnym. Obaj są proroczo fałszywymi prorokami. Przy prawie niedzielnym przemawia „widzenie” Habakuka, które się odwlekało.

Gdyż widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego czasu, lecz przy końcu przemówi i nie skłamię; choćby się odwlekało, oczekuj go, gdyż z pewnością nadejdzie, nie opóźni się. Habakuk 2,3.

Habakuk jest prawdziwym prorokiem, który przemawia w przeciwieństwie do fałszywych proroków. „Widzenie” Habakuka przemawia przez usta uprzednio niemego Ezechiela, którego usta zostają następnie otwarte. Obietnica bycia ustami Boga została dana Jeremiaszowi.

Dlaczego mój ból trwa nieustannie, a moja rana jest nieuleczalna i nie chce się zagoić? Czy będziesz mi jak zwodniczy potok, jak wody, które zawodzą? Dlatego tak mówi Pan: Jeżeli się nawrócisz, przywrócę cię, i staniesz przede Mną; a jeśli oddzielisz to, co cenne, od tego, co podłe, będziesz jak moje usta. Oni wrócą do ciebie, lecz ty nie wracaj do nich. Jeremiasza 15:18, 19.

Przy ustawie niedzielnej dziewięć miesięcy niemych ust Zachariasza dobiegło końca, gdy przemówił i potwierdził, że jego syn ma nosić imię Jan. Zachariasz przedstawiał przywództwo, które nie wierzy słowu trzeciego anioła, a Jan przedstawiał ruch Eliaszowy, Kościół, który miał przygotować drogę dla wtórego przyjścia Chrystusa.

A Zachariasz rzekł do anioła: Po czym to poznam? Jestem bowiem starym człowiekiem, a moja żona jest w podeszłym wieku. A anioł, odpowiadając, rzekł do niego: Jam jest Gabriel, który stoję przed obliczem Boga; i zostałem posłany, aby mówić do ciebie i zwiastować ci tę dobrą nowinę. A oto będziesz niemy i nie będziesz mógł mówić aż do dnia, gdy to się stanie, ponieważ nie uwierzyłeś moim słowom, które w swoim czasie się wypełnią.

A lud oczekiwał Zachariasza i dziwił się, że tak długo zwlekał w świątyni. A gdy wyszedł, nie mógł do nich mówić; i poznali, że miał widzenie w świątyni, ponieważ dawał im znaki i pozostał niemy. Łuk. 1,18–22.

Zachariasz należał do ósmej zmiany kapłańskiej.

Za dni Heroda, króla Judei, żył pewien kapłan imieniem Zachariasz, z oddziału Abiasza; a jego żona pochodziła z córek Aarona i miała na imię Elżbieta. Oboje zaś byli sprawiedliwi przed Bogiem, postępując nienagannie we wszystkich przykazaniach i ustawach Pańskich. Nie mieli jednak dziecka, ponieważ Elżbieta była niepłodna, a oboje byli już w podeszłym wieku. I stało się, gdy sprawował on kapłańską służbę przed Bogiem według porządku swego oddziału, że zgodnie ze zwyczajem urzędu kapłańskiego przypadło mu losiem złożyć ofiarę kadzenia, gdy wszedł do świątyni Pańskiej. A cały tłum ludu modlił się na zewnątrz w godzinie kadzenia. Łuk. 1:5–10.

Wszyscy prorocy przedstawiają dni ostateczne, a Zachariasz wszedł do świątyni, jak uczynił to Ezechiel. Należał on do ósmej zmiany kapłańskiej, co stanowi symbol ośmiu dusz w arce Noego, które przeszły ze starego do nowego świata. Zarówno on, jak i jego żona byli bez zarzutu, lecz Zachariasz powątpiewał w słowa Gabriela. Ruch millerowski rozpoczął się jako filadelfijski (bez zarzutu), lecz w roku 1856 przeszedł w laodycejski. W dniach ostatecznych poselstwo anioła jest poselstwem trzeciego anioła, a poselstwo Gabriela skierowane do Zachariasza przedstawia poselstwo trzeciego anioła, a także poselstwo Eliasza, przedstawione przez Jana Chrzciciela.

I ukazał mu się anioł Pański, stojący po prawej stronie ołtarza kadzenia. A gdy Zachariasz go ujrzał, zatrwożył się i padł na niego lęk. Lecz anioł rzekł do niego: Nie bój się, Zachariaszu, albowiem twoja modlitwa została wysłuchana; a twoja żona Elżbieta urodzi ci syna, i nadasz mu imię Jan. I będzie ci wesele i radość; i wielu uraduje się z jego narodzenia. Albowiem będzie wielki przed Panem, i nie będzie pił wina ani mocnego napoju; i będzie napełniony Duchem Świętym już od łona swojej matki. I wielu spośród synów Izraela nawróci do Pana, Boga ich. I pójdzie przed Nim w duchu i mocy Eliasza, aby zwrócić serca ojców ku dzieciom, a nieposłusznych ku mądrości sprawiedliwych; aby przygotować Panu lud gotowy. A Zachariasz rzekł do anioła: Po czym to poznam? bo jestem człowiekiem starym, a moja żona jest w podeszłym wieku. A anioł, odpowiadając, rzekł do niego: Ja jestem Gabriel, który stoję przed obliczem Boga; i zostałem posłany, aby mówić do ciebie i oznajmić ci tę dobrą nowinę. Łuk. 1:11–19.

Zachariasz zwątpił, że poselstwo mającego przyjść Eliasza się wypełni.

Oto Ja pošę wam proroka Eliasza przed nadejściem wielkiego i strasznego dnia Pana. I zwróci serce ojców ku dzieciom, a serce dzieci ku ich ojcom, abym nie przyszedł i nie poraził ziemi przekleństwem. Malachiasz 4:5, 6.

Siostra White, w kontekście opieczętownia z dziewiątego rozdziału Ezechiela, wskazuje, dlaczego przywództwo laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego zostało zobraowane przez niewiarę Zachariasza.

„Ci, którzy nie odczuwają zasmucenia z powodu własnego duchowego upadku ani nie opłakują grzechów innych, pozostaną bez pieczęci Bożej. Pan wydaje swoim posłańcom, mężom mającym w rękach broń zagłady, taki rozkaz: «Idźcie za nim przez miasto i zabijajcie; niech wasze oko nie oszczędza i nie miejcie litości: wytraćcie doszczętnie starych i młodych, zarówno panny, jak i małe dzieci, i kobiety; lecz nie zbliżajcie się do żadnego człowieka, na którym jest znak; i zacznijcie od Mojej świątyni. Wtedy zaczęli od starców, którzy byli przed domem».”

„Tutaj widzimy, że Kościół — świątynia Pańska — jako pierwszy odczuł cios gniewu Bożego. Starcy, ci, którym Bóg udzielił wielkiego światła i którzy stali jako strażnicy duchowych spraw ludu, sprzeniewierzyli się powierzonym im zaufaniu. Przyjęli stanowisko, że nie musimy oczekiwać cudów ani wyraźnego objawienia mocy Bożej jak za dawnych dni. Czasy się zmieniły. Słowa te umacniają ich niewiarę, i mówią oni: Pan nie uczyni dobra ani nie uczyni zła. Jest zbyt miłosierny, by nawiedzić swój lud sądem. Tak więc: „Pokój i bezpieczeństwo” — oto wołanie ludzi, którzy już nigdy więcej nie podniosą swego głosu jak trąby, aby ukazać ludowi Bożemu jego występki, a domowi Jakuba jego grzechy. Te nieme psy, które nie chciały szczeleć, są tymi, którzy odczuwają sprawiedliwą pomstę obrażonego Boga. Mężczyźni, panny i małe dzieci giną wszyscy razem.” Testimonies, tom 5, s. 211.

Zachariasz zwątpił w poselstwo trzeciego anioła, które jest poselstwem Eliasza, powtarzającym historię Jana Chrzciciela, jak również historię Williama Millera.

Pięć miesięcy

Elżbieta ukrywała swoją ciążę przez pięć miesięcy.

A po tych dniach jego żona Elżbieta poczęła i ukrywała się przez pięć miesięcy, mówiąc: Tak mi uczynił Pan w dniach, gdy wejrzał na mnie, aby zdjąć ze mnie moją hańbę wśród ludzi. A w szóstym miesiącu anioł Gabriel został posłany od Boga do miasta w Galilei, zwanego Nazaret. Łukasza 1:24–26.

Zachariasz należał do ósmej zmiany kapłańskiej, co odpowiada obrzezaniu jego syna Jana ósmego dnia, kiedy Zachariasz znów przemówił. On i jego syn Jan reprezentują osiem dusz, które były w arce Noego i które zostały ukryte przed śmiercią sprowadzoną przez wody potopu przez pięć miesięcy, czyli sto pięćdziesiąt dni. Sto pięćdziesiąt dni ciąży oraz wód potopu odpowiada dwóm okresom po pięć miesięcy w Objawieniu 9.

Zachariasz i jego syn Jan również przedstawiają moment, gdy siódmy kościół Laodycei przechodzi w ósmy kościół Filadelfii. Od służby Zachariasza podczas ósmej zmiany aż do obrzezania jego syna Jana ósmego dnia rozciąga się proroczy okres, w którym liczba osiem wskazuje zarówno początek, jak i koniec. W obrębie tego proroczego okresu znajduje się pięćmiesięczny okres, przedstawiający czas ukrycia.

„Przemawianie” proroctwa wskazuje na nadchodzące wkrótce prawo niedzielne, toteż Zachariasz przemawia przy prawie niedzielnym, gdy jego syn zostaje zapieczętowany, co jest przedstawione przez akt obrzezania. W tej historii, przed prawem niedzielnym, gdy Zachariasz przemawia, pod koniec pięciu miesięcy, w szóstym miesiącu, Maria nawiedza Elżbietę, a Duch Święty namaszcza Elżbietę, która jako niewiasta przedstawia namaszczenie Bożego Kościoła na cztery miesiące przed nadchodzącym wkrótce prawem niedzielnym.

A Maryja, w owe dni powstawszy, poszła śpiesznie w górską krainę, do miasta judzkiego; i weszła do domu Zachariasza, i pozdrowiła Elżbietę. I stało się, gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, że dzieciątko poruszyło się w jej łonie; i Elżbieta została napełniona Duchem Świętym. I zawołała donośnym głosem, i rzekła: Błogosławionas ty między niewiastami i błogosławiony owoc żywota twego. A skądże mi to, że matka mojego Pana przychodzi do mnie? Oto bowiem, skoro głos twego pozdrowienia zabrzmiał w moich uszach, dzieciątko poruszyło się z radości w moim łonie. I błogosławiona ta, która uwierzyła; albowiem spełnią się te rzeczy, które zostały jej powiedziane od Pana. Łukasza 1:39–45.

Pod koniec pięciu miesięcy Elżbieta przemówiła do Marii „głosem wielkim”, chwając wiarę Marii w poselstwo Gabriela, które w dniach ostatecznych jest poselstwem trzeciego anioła. Mąż Elżbiety, Zachariasz, nie uwierzył, lecz nie tak było z Marią. Maria usłyszała poselstwo Gabriela pięć miesięcy po Zachariaszu, dlatego jej wiara w trzeciego anioła jest ukazana jako przychodząca po objawieniu ukrytego poselstwa pięciu miesięcy. Ukrytym poselstwem pięciu miesięcy w dniach ostatecznych jest pierwsze pięć miesięcy z Objawienia 9,5. Maria przedstawia Kościół dni ostatecznych, który przyjmuje poselstwo trzeciego anioła, obejmujące szczególne odpieczętowanie pięciu miesięcy tuż przed tym, jak mniej więcej cztery miesiące później nadejdzie głoszenie o rychło mającym wejść w życie prawie niedzielnym.

Przy znakach drogowych nawiedzenia Marii ruch pierwszego i drugiego anioła, reprezentowany przez Zachariasza i Elżbietę, łączy się z ruchem trzeciego anioła, reprezentowanym przez Marię i Józefa. Zachariasz reprezentuje urzędnika kościoła, który nie uwierzył w poselstwo trzeciego anioła, a Józef, cieśla, reprezentuje ruch przedstawiony przez pracę samowspierającą się. Adwentyzm kończy się tak, jak się rozpoczął, a rozpoczął się jako ruch, nie jako zorganizowana struktura kościelna. Ruch stu czterdziestu czterech tysięcy, reprezentowany przez Józefa, Marię i Chrystusa, jest bezpośrednio spokrewniony z ruchem millerowskim, reprezentowanym przez Zachariasza, Elżbietę i Jana, a niewiara roku 1863 jest reprezentowana przez Zachariasza. Rok 1863 reprezentuje niewiarę wobec poselstw pierwszego i drugiego anioła, a ruch trzeciego anioła reprezentuje wiarę Marii.

„Aniołowie zostali posłani, aby wspomóc potężnego anioła z nieba, i usłyszałam głosy, które zdawały się rozbrzmiewać wszędzie: «Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jej grzechów i abyście nie otrzymali z jej plag. Gdyż grzechy jej dosięgły aż do nieba, a Bóg wspomniął na jej nieprawości». Poselstwo to zdawało się być uzupełnieniem trzeciego poselstwa, łącząc się z nim, tak jak wołanie o północy połączyło się z poselstwem drugiego anioła w 1844 roku. Chwała Boża spoczęła na cierpliwych, oczekujących świętych i nieustraszenie dawali oni ostatnie uroczyste ostrzeżenie, ogłaszając upadek Babilonu i wzywając lud Boży, aby z niego wyszedł, by mógł uciec jego straszliwemu przeznaczeniu”.
Early Writings, 277.

Połączenie dwóch poselstw zostało przedstawione przez nawiedzenie Elżbiety przez Marię, a ten moment nastąpił wtedy, gdy ukryte pięć miesięcy zostaje objawione. Jest to punkt, w którym dwa prorocтва łączą się i są głoszone wspólnie. Jedno zostało ogłoszone przez Elżbietę, a drugie przez Marię. Połączenie dwóch poselstw wskazuje, kiedy okrzyk o północy łączy się z poselstwem drugiego anioła, a stało się to w historii millerowskiej podczas obozowego zgromadzenia w Exeter.

Po tym, jak Elżbieta, a następnie Maria, wygłosiły swoje oświadczenia, „Maria pozostała z nią około trzech miesięcy, po czym wróciła do swego domu”. Łukasza 1:56.
Sześćdziesięciosześciodniowy okres od Exeter aż do 22 października 1844 roku jest przedstawiony przez owe cztery miesiące, które zakończyły się przy rychło nadchodzącym prawie niedzielny, gdy Zachariasz przemówił. Cztery miesiące przedstawiają okres ogłaszania poselstwa donośnego wołania o północy, które nadchodzi po poselstwie pięciu ukrytych miesięcy.

Dwa poselstwa w historii millerowskiej stanowiły poselstwo pierwszego i drugiego anioła, a poselstwo pierwszego anioła zostało umocnione przez wypełnienie prorocтва czasowego, które rozpoczynało się okresem pięciu miesięcy, częściowo ukrytym aż do dziesięciu dni przed jego wypełnieniem 11 sierpnia 1840 roku, jak to przedstawił Josiah Litch. Umocnieniem poselstwa drugiego anioła było skorygowanie błędnej przepowiedni roku 1843, które nastąpiło podczas zgromadzenia obozowego w Exeter, jak to przedstawił Samuel Snow.

Ogłoszenie dwoistego poselstwa wołania o północy jest przedstawione jako krótki okres przed zamknięciem drzwi, co w historii Noego otworzyło okres pięciu miesięcy, zakończony osiadaniem arki na szczycie góry Ararat. Okres ogłaszania wołania o północy następuje po odpieczętowaniu ukrytych pięciu miesięcy, które nastąpiło dziesięć dni przed 11 sierpnia 1840 roku, a także po tym,

jak Pan odjął swoją rękę od symboli, które zakrył na wykresie z 1843 roku. Dziesięć dni od 1 do 11 sierpnia odpowiada sześćdziesięciu sześciu dniom od Exeter do 22 października 1844 roku, a dwoiste świadectwo wskazuje, że odpieczętowanie ukrytych pięciu miesięcy, połączone ze skorygowaniem błędnego ogłoszenia, które doprowadziło do pierwszego rozczarowania, następuje wtedy, gdy Maria spotyka i pozdrawia Elżbietę w szóstym miesiącu.

W czasie ustawy niedzielnej Stany Zjednoczone przemawiają jak smok, przemawia osioł islamu, a widzenie Habakuka przemawia przez usta Jeremiasza, Zachariasza i Ezechiela. W czasie ustawy niedzielnej Ezechiel jest znakiem, a tym samym przedstawia sztandar wzniesiony przy ustawie niedzielnej. Dwa z dziewięciu wystąpień słowa „znak” u Ezechiela wskazują „sabaty” jako znak uświęcenia, przedstawiający połączenie Boskości z człowieczeństwem.

Lecz działałem ze względu na moje imię, aby nie zostało zbezczeszczone przed poganami, pośród których przebywali, na których oczach dałem im się poznać, wyprowadzając ich z ziemi egipskiej. Dlatego sprawiłem, że wyszli z ziemi egipskiej, i zaprowadziłem ich na pustynię. I dałem im moje ustawy oraz oznajmiłem im moje sądy, które jeśli człowiek wypełnia, będzie w nich żył.

Dałem im także moje sabaty, aby były znakiem między mną a nimi, żeby poznali, że Ja jestem Pan, który ich uświęca. Lecz dom Izraela zbuntował się przeciwko mnie na pustyni: nie postępowali według moich ustaw i wzgardzili moimi sądami, które jeśli człowiek wykonuje, będzie przez nie żył; moje sabaty zaś wielce zbezcześcili. Wtedy powiedziałem, że wyleję na nich mój gniew na pustyni, aby ich wyniszczyć. Lecz działałem ze względu na moje imię, aby nie zostało zbezczeszczone przed poganami, na których oczach ich wyprowadziłem. Podniosłem też ku nim moją rękę na pustyni, że nie wprowadzę ich do ziemi, którą im dałem, opływającej w mleko i miód, będącej ozdobą wszystkich ziem; ponieważ wzgardzili moimi sądami i nie postępowali według moich ustaw, lecz zbezcześcili moje sabaty; gdyż ich serce podążało za ich bożkami. Jednak moje oko oszczędziło ich, tak iż ich nie zniszczyłem ani nie położyłem im kresu na pustyni. Lecz powiedziałem do ich synów na pustyni: Nie postępujcie według ustaw waszych ojców ani nie zachowujcie ich sądów, ani nie kłańcie się ich bożkami. Ja jestem Pan, wasz Bóg; postępujcie według moich ustaw, przestrzegajcie moich sądów i wykonujcie je; i święćcie moje sabaty, a będą znakiem między mną a wami, abyście poznali, że Ja jestem Pan, wasz Bóg. Ezechiela 20:9–20.

Ezechiel przedstawia sztandar stu czterdziestu czterech tysięcy, a znakiem Boskości połączonej z człowieczeństwem są Pańskie „sabaty”. Ezechiel jest znakiem na początku oblężenia i jest znakiem przy zniszczeniu Jerozolimy, gdy zostaje podniesiony jako sztandar. Na początku oblężenia także ci, którzy odmawiają widzenia i słyszenia, którzy beczeszczą Jego „sabaty”, są znakiem.

Wtedy przyszli do mnie niektórzy ze starszych Izraela i usiedli przede mną. I doszło mnie słowo Pana tej treści: Synu człowieczy, ci mężowie wzniesli swoje bałwany w swoim sercu i położyli przed swoim obliczem zgorszenie swojej nieprawości; czy mam dać się im w ogóle pytać? Dlatego mów do nich i powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Każdy z domu Izraela, który wznosi swoje bałwany w swoim sercu i kładzie przed swoim obliczem zgorszenie swojej

nieprawości, a przychodzi do proroka — Ja, Pan, odpowiem temu, który przychodzi, stosownie do mnóstwa jego bałwanów; aby pochwycić dom Izraela w ich własnym sercu, ponieważ wszyscy odstąpili ode Mnie przez swoje bałwany.

Dlatego powiedz domowi Izraela: Tak mówi Pan Bóg: Pokutujcie i odwróćcie się od waszych bożków, i odwróćcie wasze twarze od wszystkich waszych obrzydliwości. Albowiem każdy z domu Izraela albo z cudzoziemców przebywających w Izraelu, kto odłącza się ode mnie, wznosi swoje bożki w swoim sercu, stawia przed swoim obliczem zgorszenie swojej nieprawości, a potem przychodzi do proroka, aby przeze mnie go pytać — Ja, Pan, odpowiem mu sam przez siebie. I zwrócę swoje oblicze przeciw temu człowiekowi, i uczynię go znakiem i przysłowiem, i wytracę go spośród mojego ludu; i poznacie, że Ja jestem Pan. A jeśli prorok da się zwieść i wypowie jakieś słowo, Ja, Pan, zwiódłem tego proroka, i wyciągnę swoją rękę przeciw niemu, i wytracę go spośród mojego ludu, Izraela. I poniosą karę za swoją nieprawość: kara proroka będzie taka sama jak kara tego, który go pyta; aby dom Izraela już więcej nie odchodził ode mnie ani się więcej nie kalał wszystkimi swoimi występkami, lecz aby byli moim ludem, a Ja był ich Bogiem — mówi Pan Bóg. Ezechiel 14:1–11.

W Nashville ci spośród członków laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, którzy nie uwierzyli, jak Zachariasz; którzy „zajęli stanowisko, że nie musimy oczekiwać cudów ani wyraźnego objawienia mocy Bożej, jak za dawnych dni”, jak to zostało przedstawione przez lata 1840 do 1844, zostaną skonfrontowani przez tych spoza adwentyzmu z pytaniem, dlaczego nie wydali ostrzeżenia. Stają się oni „znakiem” fałszywego poselstwa o pokoju i bezpieczeństwie, które wyznacza oddzielenie mądrych od głupich, jak to zostało przedstawione przez dwa przeciwstawne namioty na zjeździe obozowym w Exeter. Noszą oni „znak” bałwochwalstwa i buntu, podczas gdy Ezechiel niesie prawdziwe prorocze poselstwo ostrzeżenia. Przy końcu oblężenia, gdy Jerozolima zostaje zniszczona, co przedstawia ustawę niedzielną, znak buntu jest znamieniem bestii, a znakiem posłuszeństwa jest pieczęć Boża.

Czas próby dla adwentyzmu całkowicie zamyka się przy ustawie niedzielnej, i jest tam znak sprawiedliwych oraz bezbożnych, którzy zostają naznaczeni. Zamknięcie czasu próby przy mającej wkrótce nadejść ustawie niedzielnej jest typem zamknięcia czasu próby, gdy Michał powstaje, a tam znak śmierci tłumów jest przedstawiony przez Goga i Magoga.

A podróżni przemierzający kraj, gdy który ujrzy kość ludzką, postawi przy niej znak, aż pogrzebacze pogrzebią ją w dolinie Hamon-Gog. A także nazwa miasta będzie brzmiała Hamona. Tak oczyszczą ziemię. Ezechiel 39:15, 16.

Znak przymierza zostaje ukazany w trzydziestym siódmym rozdziale Ezechiela, gdzie dolina martwych kości zostaje ożywiona, a dwa kije połączone. Kości zostają ożywione przez poselstwo islamu, przedstawione jako cztery wiatry, co tym samym stanowi typ 11 sierpnia 1840 roku. Dwa kije zostają złączone w jedno, przedstawiając tym samym połączenie poselstwa drugiego anioła z poselstwem wołania o północy. Kości oznaczają umocnienie pierwszego anioła, a dwa kije — umocnienie drugiego anioła. Odtąd lud Boży jest Jego wybranym ludem przymierza czasu ostatecznego, przedstawionym przez Jana jako sto czterdzieści cztery tysiące.

Ponadto zawrę z nimi przymierze pokoju; będzie to z nimi przymierze wieczne; i osadzę ich, i rozmnożę ich, i ustanowię moją świątynię pośród nich na wieki. Przybytek mój też będzie z nimi; tak, będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I poganie poznają, że Ja, Pan, uświęcam Izraela, gdy moja świątynia będzie pośród nich na wieki. Ezechiel 37:26–28.

Połączenie Boskości i człowieczeństwa jest przedstawione w Słowie Bożym na różne sposoby, a jednym z takich obrazów jest sytuacja, gdy „cytadela duszy”, znajdująca się w wyższej naturze człowieka, zostaje połączona z cytadelą Bożego sanktuarium. Gdy niebiańska sala tronowa, przedstawiająca Bożą cytadelę, zostaje złączona z cytadelą wyższej natury człowieka, lud Boży zostaje „uświęcony”, a On mieszka „pośród nich na wieki”.

Po trzydziestym siódmym rozdziale Ezechiel przedstawia rozdziały trzydziesty ósmy i trzydziesty dziewiąty, w których mówi o Gogu i Magogu jako symbolach konfederacji ludzkości znajdującej się poza wybranym przez Boga ludem przymierza. W czterdziestym rozdziale lud przymierza z rozdziału trzydziestego siódmego zostaje ukazany jako świątynia, która napęłnia całą ziemię. Rozdziały od trzydziestego ósmego do czterdziestego przedstawiają powstanie Bożego ludu przymierza w dniach ostatecznych, co jest ukazane przez liczby 38 i 40.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.